

[Schlüter.]

i salen om et par dage ved tredje behandling vedtager de lovforslag, som i dag er til anden behandling, mener jeg, at statsministerens tiltrædelseserklæring går over i forhistorien.

Jeg mener, vi i dag havde haft en langt mere effektiv økonomisk løsning, hvis regeringen havde levet op til statsministerens ord. Men den gjorde det ikke. Regeringen valgte med sine 22 mandater at slutte et forlig med socialdemokratiet, som andre derefter kunne få lov at slutte sig til. Men kan det undre, at 22 mandater kom til kort i forhandlinger over for 47? Det synes jeg i og for sig ikke, men det burde have været undgået. Det blev ikke prøvet, om der var et borgerligt liberalt modstykke til den politik, der nu føres igennem.

Så kan man naturligvis spørge: ja men burde socialdemokratiet da ikke med i et omfattende økonomisk forlig? Jo, hvis socialdemokratiet ville erkende valgresultatet fra december: at vi fik et foketing, som er det mindst socialistiske i en lang årrække. Socialdemokratiet kunne nok også have været med i noget fornuftigere, hvis regeringen ikke havde kapituleret på egen hånd, f.eks. over for socialdemokratiets krav om tvangsopsparingen, som jo for resten også mange udmærkede venstreblade energisk har advaret imod.

I stedet for, at de 22 mandater skulle forhandle med de 47, burde regeringen efter vor opfattelse have søgt en mere eller mindre bred borgerlig samling som det første. Så kunne man have forhandlet sig frem til en langt bedre og langt mindre socialdemokratisk løsning. Så havde vi ikke været i den situation, at regeringen nu må opgive halvdelen af en spareplan, hvis flertal der formentlig ville have været sikkerhed for her i salen, eller at de hårdt plagede skatteydere efter et udpræget antiskattestigningsvalg nu må se en bunden opsparing lagt oven i skattebyrden, eller at vi får en indkomstpolitisk løsning, der ikke er nogen løsning, fordi den hverken sikrer konkurrenceevne, produktion eller beskæftigelse.

Jeg er overbevist om, at en sådan fremgangsmåde ville have ført til et bedre forlig, et forlig, som havde givet os større sikkerhed for at løse året 1974s enorme problemer.

Det er kun 2 måneder siden, vi fik en ny

regering. Jeg skal sandelig ikke beklage, at vi fik den, men det er sværere, end det burde være, at se forskel på den gamle og den ny. Forleden ønskede jeg regeringen til lykke. Jeg ønskede den til lykke med, at den var kommet på talefod med socialdemokratiet. Da kendte jeg ikke forligets enkeltheder, og det kunne ingen bebrejde mig, for det gjorde forligspartnerne heller ikke. Nu er de i mellemtiden låst fast med hiv og sving og besværligheder, og enhver kan i dag se, at socialdemokratiet har haft en indflydelse på forliget, som langt overstiger vægten af socialdemokratiets 47 mandater.

Vi beklager, at dette forlig er låst fast på en sådan måde, at folketingets andre partier ikke kan få reel indflydelse på resultatet. Det var ikke nødvendigt at gå på dette forhåndsførlig med socialdemokratiet. Der kunne have været tilrettelagt en fornuftig økonomisk politik på grundlag af andre af de skitser, som under regeringsforhandlingerne blev fremlagt af venstre, af radikale, af konservative, af centrum-demokrater og af kristeligt folkeparti, men regeringen undersøgte ikke rigtig mulighederne derfor, forinden man engagerede sig i de lukkede forhandlinger med alene socialdemokratiet.

Jeg tror, alle i dag må erkende, at forliget er ganske utilstrækkeligt og uegnet til løsning af vore alvorlige økonomiske problemer. Vi står over for omkostningsstigninger, som regeringen selv bedømmer til mindst 20 pct. i løbet af 1974. Over for dette vil forliget være som en kande vand til slukning af en fabriksbrand. Hovedfejlen er nok, at der spares alt for lidt på statsbudgettet, som forliget er indgået. Jeg forstår, at venstre definitivt har forpligtet sig til ikke uden socialdemokratiets tilslutning at gennemføre besparelser ud over de 1.550 mill. kr., skønt regeringen selv havde foreslået besparelser på op mod 3 mia kr., og jeg mener, at der ville have kunnet skabes flertal i folketinget for sådanne besparelser, hvis blot ikke venstre havde bundet sig ensidigt til socialdemokratiet om at lade være. Hvad er det egentlig venstre i dag vil mene der var galt med regeringens spareoplæg?

Vi må også vende os imod forligets aftale om, at selskabsskatterne skal forhøjes, eller at kapitalvindingsafgiften skal skærpes. Vi mener, at på for mange områder har regeringen forhåndsbundet sig til dele af socialde-